

på et år 16.000 mennesker, hvoraf langt de fleste er kommet til her i efteråret.

Det tog kun regeringen ét år at få alle kurverne vendt, og det er det, man kalder at rydde op efter den tidligere regering. Jeg tror, at der var mange, der gerne ville have været den oprydning foruden. Væksten falder, arbejdsstyrken falder, beskæftigelsen falder endnu hurtigere, betalingsbalanceoverskuddet falder, det offentlige overskud falder, arbejdsløsheden stiger, antallet af mennesker på overførselsindkomst stiger, gælden stiger, velfærden falder.

Noget kan sagtens forklares. Det er jo rigtigt, at når man er i modvindsperioder, vil der også være ting, der ikke går, som man ønsker det, men de der undskyldninger med, at det kommer bare fra udlandet, er det faktisk først nu, vi har en regering, der må ty til. Man skal aldrig male en vis herre på væggen, men man skal tage nogle fornuftige forholdsregler, og det er ikke det, regeringen gør.

Det uforklarlige prøver regeringen at bortforklare, næste år – forstås – næste år. Hr. Kristian Jensen udtrykte det på den måde: Der er al mulig udsigt til – der er al mulig udsigt til – at det vender. Der vil jeg meget gerne høre: Hvad er det for en »al mulig udsigt til, at det vender«, hr. Kristian Jensen ser? Det er desværre svært at se, men jeg glæder mig til at høre nogle svar på det.

Det er 2004, der er tale om, når Venstre taler om næste år, og et opsving skal jo så altså også komme fra udlandet. Regeringen agter ikke at foretage sig noget. Vi er på vej til tiden med de gode budgetter, men de dårlige regnskaber. Vi er på vej mod en tid, hvor frygten for i morgen overstiger modet for i dag og håbet for i morgen. Vi kunne have lavet det om i fredags; det valgte et flertal i Folketinget ikke at gøre.

Fjerde næstformand (Margrete Aukén):

Jeg har fem skrevet op, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Kristian Jensen, hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Jens Rohde og hr. Jann Sjørnsen.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil, og jeg vil bede om, at man er fremme ved pladsen, så det er altså hr. Kristian Jensen næste gang.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Socialdemokratiet og de store humanister i Det Radikale Venstre har jo indgået et arbejdsmarkedsforlig, hvor der tages 1.000 kr. fra de allerfattigste familier i Danmark. Tidligere har Socialdemokratiets ordfører belært mig om, at det

er, fordi det skal kunne betale sig at arbejde, og derfor skal der være et incitament, i og med at forskellen på ens overførselsindkomst og ens løn bliver større.

Så kan jeg jo ikke forstå, at finansordføreren står heroppefra og siger, at arbejdsløsheden stiger og skyder skylden på dårlig økonomisk politik.

Kl. 16.35

Nu må Socialdemokraterne bestemme sig. Er der arbejdsløshed, fordi folk er dovne og derfor skal have et incitament til at gå i arbejde, eller er der arbejdsløshed, fordi der bliver ført dårlig økonomisk politik? Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på.

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Fru Pia Gjellerups tale var, jeg skal nok lade være med at bruge udtrykket sortsyn, utrolig fyldt med negativ galde over, at fru Pia Gjellerup ikke længere sidder i regering, og at det ikke længere er fru Pia Gjellerups politik, der bliver gennemført. Til gengæld var den nærmest klinisk rensset for selvstændige initiativer med hensyn til, hvad man så skulle gøre for at rette op på den situation, vi har med erhvervslivet, der er gået mere og mere i stå.

Sandheden er jo også, at det ville være nærmest pinligt, hvis fru Pia Gjellerup havde nævnt de ændringsforslag, som Socialdemokratiet stillede til finansloven, hvor man havde planlagt byrder for over 1,5 mia. kr. og pebernødder i form af nogle ganske små lunser, der ikke kunne snige sig ret meget op over 125 mio. kr.

Derfor må jeg spørge fru Pia Gjellerup: Hvad er det egentlig, Socialdemokratiet kunne forestille sig som løsning, når man nu er så bekymret for beskæftigelsessituationen, men ikke har præsenteret et eneste selvstændigt forslag ud over flere byrder til erhvervslivet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså jeg havde det virkelig sådan, mens jeg hørte fru Pia Gjellerup tale, at det må have gjort ondt på fru Pia Gjellerup at holde talen, for man kan ikke bruge så meget tid på at forklare, at samfundet fuldstændig knækker sammen, når det går så rigtig, rigtig skidt.

Vi har i øvrigt også den mest liberalistiske model af alle, kunne man forstå, her efter en 11-12 måneder med den anden regering og et parlamentarisk støtteparti, der skal kritiseres for, at